

KURT MAHR

Tifflorova tajná mise

Knihovnička Perry Rhodan 30

Přeložil Jaroslav Kuták

Tři lodě visely bez hnutí ve vesmíru osm světelných hodin daleko od dvojslunce Beta Albireo. Tři kulovité obři: dvousetmetrové křižníky TERRA a SOLARSYSTEM a osmisetmetrová STARDUST.

Tři jednotky pozemské flotily pod velením Perryho Rhodana. Řečeno přesněji: tři jediné velké jednotky pozemské flotily.

Situace začínala být kritická. Prostor se otřásal a strukturní zaměřovače měřily jednu transici za druhou. Lodě, které přilétaly do normálního prostoru, přitom nebyly nijak daleko: mezi sedmi a jedenadvaceti světelnými hodinami.

Ale nehrozilo nebezpečí, že by si všimly pozemských křižníků, protože jejich zaměřovači přístroje pracovaly nejvýš do vzdálenosti dvou světelných hodin. Ovšem mohlo se stát, že by některá z protivníkových lodí zabloudila a vynořila se náhodou poblíž.

Velín STARDUSTU byl obsazen jako obvykle: Pěny Rho-

daň v křesle pilota, Reginald Bull vedle něho. Nejdůležitější navigační a spojové přístroje byly obsazeny dvojmo. Vzduch se chvěl napětím.

Jeden z mladších důstojníků byl zaměstnán tím, že pokud možno co nejpřesněji počítal protivníkovy transice. Rhodan chtěl vědět, s kolika loděmi by měl v případě nutnosti co do činění.

„Osmasedmdesát, pane," řekl mladší důstojník. „Momentálně mají pauzu."

„To se mi nechce líbit," zabručel Bull.

Rhodan pokrčil rameny.

„Nikdo se nás neptal na svolení," odpověděl. „Kromě toho jsme ještě mimo nebezpečí. Je nepravděpodobné, že by některá z těch lodí zabloudila."

Pauza trvala neuvěřitelně dlouho. Rhodan začínal věřit, že protivník se svými sedmaosmdesáti jednotkami už vyčerpá celý kontingent lodí, které má k dispozici, ale vtom se opět začaly ozývat otřesy prostoru. Průměrná vzdálenost transituujících lodí činila osmatřicet světelných hodin.

Nikdo nepochyboval o tom, že se jedná o druhou jednotku lodí Skokanů, která však s tou první nemusela mít nic společného.

Mladý důstojník napočítal devadesát transicí.

Rhodan se tiše pousmál: „Nevypadá to, že by nás nějak podceňovali."

Bull se zamračil. Neodpovídal.

„Mají z nás respekt!" řekl jen.

Rhodan chvíli mlčky seděl a zíral před sebe. Pak se potočil a podíval se Bullovi do očí. „Musíš ven. Bully!" řekl tvrdě.

Bulla to nepřekvapilo. Klidně přikývl.

„Myslel jsem si to," odpověděl. „Kvůli Tifflorovi, co?"

Pak se usmál.

„Stejně bys nenašel lepšího než mě!" řekl hrdě.

„Kvůli Tiffloorovi a kvůli nepřátelské flotile," dodal Rhodan.
„Jsme odkázáni na informace zblízka. Musíme tam zjistit, co mají Skokani v úmyslu."

„Dobrá. A jak to provedeme?"

Rhodanův plán byl očividně hotov. Odpověděl bez zaváhání: „Dám ti poručíka Eversona a loď K-6. K-6 odtud skočí do cílové oblasti. Okamžitě po ukončení transice opustíš loď na palubě stíhačky. Její nákladní prostor bude plný zásob pro Tiffloora. Spolu s tebou poletí Gucky..."

„Gucky!" zaúpěl Bull.

„A odteleportuje náklad na povrch planety. Guckymu bude vysvětleno, že celá akce nesmí trvat déle než půl minuty. Pak se co nejrychleji vrátíte."

„Se stíhačkou?"

„Přesně tak. Everson s K-6 skočí zpátky hned poté, co ho opustíš se stíhačkou. Nesmíme riskovat ztrátu křižníku."

„Mám z toho pocit," usmíval se Bull hořce, „jako by ses mě chtěl za každou cenu zbavit. Ale asi to jinak nejde, že?"

Rhodan pokrčil rameny.

„Už půl hodiny o té věci přemýšlím, ale nic lepšího mě nenapadlo."

^ A ^

„Spousta pohybu, pane," řekl Mojžíš.

Jeho hlas zněl ustaraně, ale neměl proč. Mojžíš byl robot číslo R-013 a jako takový neuměl vyjadřovat emoce. Byl to bojový robot arkonidské konstrukce a své lidské jméno dostal teprve před několika hodinami.

Dali mu je tři kadeti a dvě studentky Vesmírné akademie,

se kterými společně ztroskotal na ledové planetě dvojslunečné soustavy Bety Albireo.

Těmi třemi kadety byli Julian Tiffior, Klaus Eberhardt a Humpry Hifield, dívky se jmenovaly Mildred Orsonsová a Felicita Kergonenová.

Tato pětice mladých lidí zůstala společně s robotem Mojžíšem na povrchu planety, kde vládla teplota přes minus sto stupňů. Časem se jim podařilo ukořistit jednu stíhačku Skokanů a zabydlet se v jeskyni v horách. Proviantu měli na tři roky, ukořistěnou loď schovali do skalní prolákliny.

Cítili se bezpečně.

Až do chvíle, kdy robot zaznamenal pohyb velkého počtu kosmických lodí. Mojžíš měl v sobě zabudovány přístroje malého dosahu, což znamenalo, že musí jít o lodě, které se nacházejí v blízkosti planety.

Možná se o naši pětici zajímaly.

Pokud ano, pak se o ni zajímaly proto, že v jejím středu byl důležitý muž - Julian Tiffior, člověk, od kterého Skokani mnohé čekali.

-^ A ^

„K vyplutí z hangáru připraven!" vyštěkl poručík Everson. Odpověď zněla podstatně klidněji: „Hotovo! Padejte!" Everson stiskl tlačítko. Brány velkého hangáru se s maximální přípustnou rychlostí otevřely a člun K-6 zvolna vyplul do volného vesmíru. Na obrazovkách se černalo hvězdné nebe.

Everson se předklonil k trychtýři interkomu. „Jsme venku, pane!" řekl. „Skáču za dvě minuty." „V pořádku, poručíku!" odpověděl Bull. Bull mezitím zaujal své místo. Seděl v malé stíhačce v

hangáru K-6. Nyní ho čekala transice, kterou měla K-6 provést. Krátce po proběhnutí transice měl se stíhačkou vzlétnout do volného kosmu.

To byla první část krkolomné akce.

V té druhé hrál hlavní roli my sob Gucky - chlupatý mimozemšťan, připomínající bobra a myš zároveň, obdařený inteligencí, schopností mluvit a také mimořádnou vlastností, která mu umožňovala provádět telekinezi a hypnózu.

„Máš spojení s Tiffem?“ zeptal se ho Bull.

Gucky přikývl docela jako člověk. „Jo, neustále,“ odpověděl.

Kadet Tiffior nosil ve svém těle vysoce aktivní vysílačku, na jejíž impulzy dokázali telepati reagovat. Gucky byl jedním z nich.

Bull se chtěl ještě na něco zeptat, ale nedostal se k tomu. V reproduktoru zazněl Eversonův hlas:

„Pozor, transice! Deset... devět... osm...!“

Bully se pohroužil do křesla a rukou sevřel řídicí páku stíhačky. Po ukončení transice se hangár automaticky otevře.

„Čtyři... tři... dva...“

„Jedna... jedeme!“

Podivná nervy drásající bolest se jako vždy při dematerializaci dostavila okamžitě a jako vždy ji doprovázel děsivý existenční strach.

Když Bull znovu otevřel oči, byl už zase ve volném prostoru a K-6 nechal daleko za sebou. Stíhačka zrychlovala.

Gucky budil dojem, že ho to všechno kolem snad ani nezajímá. Seděl ve svém křesle a jeho jindy velké korálkové oči byly teď přimhouřené.

Gucky zachytil Tiffovy signály. Zaměřoval se na ně, aby mohl provést akci. Třicet vteřin bylo málo času.

„Panebože, nebe je plný Skokanů!"

Všude samé bojové křižníky!

Bull viděl, že jsou ve velké převaze, ale i na jeho straně by se našly nějaké výhody: okamžik překvapení a větší manévrovací schopnost stíhačky.

„Hotovo!" špitl Gucky. „Jsem připraven!"

Reginald Bull se ani nijak nedivil. Ledový svět byl ještě víc než čtyři sta tisíc kilometrů daleko, a to bylo dál než ze Země na Měsíc.

Koule cizího světa rostla přes okraje obrazovky. Svítící tělesa cizích lodí se měnila v temné body před Světlym pozadím a neustále se zvětšovala.

„Zmiz, Gucky!" zavrčel Bull. „Za chvíli po nás začnou střílet!"

„Jdu!" zapištěl myšob.

Když se za ním Bull otočil, byl už pryč a spolu s ním z lodí zmizely i tři tuny pozemské zátěže.

Bull si oddechl a změnil kurz.

Z jedné temné skvrny se uvolnil matně zelený spoutaný paprsek energie, vystřelil do vesmíru a překřížil stíhačce cestu v místě, kde by Bull byl, kdyby prudce nezměnil směr letu.

Držel jej asi dvě minuty, pak loď opět nečekaně strhl a zasténal pod náhlým přetížením. Na zadní obrazovce přitom zjišťoval, že do nepřítele najednou vjel život. Tři z jeho lodí změnily směr a pustily se do pronásledování. Bull zaúpěl, když si přečetl údaje ze zaměřovače.

Jedna z těch tří doutníkovitých lodí měřila na délku celých sedm set metrů!

Kosmický gigant! Sice menší než STARDUST, ale proti ubohé stíhačce Z-13 opravdový obr.

Bull začínal chápat, že bez cizí pomoci z tohoto čarodějného kotle těžko vyvázne ve zdraví.

Zaměřil hyperkom na stanoviště tří pozemských lodí a zavřel dohodnutý signál:

„Daisy mrzne!”

^ ^ ^

Etztakovou obří lodí zaječely poplašné sirény.

Etztak, patriarcha klanu Skokanů, se zdržoval ve velínu lodi, když zaměřovači vyhlásili poplach.

Etztak byl starý - i na poměry Skokanů. Dva metry vysoký, pod tíhou let shrbený vousatý stařec. Vousy mu sahaly až na prsa a vlasy nezůstávaly ve své délce nijak pozadu.

„Co je?” zaduněl Etztakův hlas.

Zaměřovač tiše vysvětloval.

„Objevil se neznámý objekt, pane! Velkou rychlostí se blíží našemu stanovišti!”

„Jaká to je loď?” křičel Etztak.

„Není to loď! Je to člun, jaké mají cizinci na palubách svých lodí.”

Etztak zuřil.

„Palte! Okamžitě střílejte!”

Etztakova slova byla rozkazem. Jeho loď - ETZ XXI -střílela první.

Střela minula cíl, protože ten jí v poslední chvíli díky odváznému manévru uhnul.

O čtvrt hodiny později byla sousední loď WENA LXII připravena k palbě. Na drobný, neuvěřitelně rychle se pohybující bod vypálila salvu z dezintegrátoru. Ale čert ví jak, člun v posledním okamžiku znovu u-hnul.

Nastala Etztakova chvíle. Ocítl se ve svém živlu. Spolu

se dvěma dalšími loděmi se pustil do pronásledování člunu.
Jeho rozkaz zněl:

„Cizí letoun musí být každopádně zničen!"

^ A ^

O osm světelných minut dál přijala STARDUST spojové volání: „Daisy mrzne!"

Pěny Rhodan počítal s tím, že se situace stane vážnou. Musela by to být moc velká náhoda, kdyby se Bull nedostal do potíží.

Informoval SOLARSYSTEM a jejího kapitána Nyssena: „Buďte připraven ke skoku, Nyssene! Vyjed'te speciální antény a převezměte Bullyho kód - jestli nějaký přijde. Podle souřadnic jeho signálu skočte. A dejte si záležet. Bully se dostal do značných nepříjemností!"

Nyssen potvrdil příjem a odhodlaně dodal: „Však my jim ukážeme, pane!"

i <

^ A ^

Bullův mozek pracoval naplno.

Šlo o otázku, kdy má Rhodanovi sdělit, že Daisy je už mrazem polomrtvá. Ten okamžik nemohl být daleko.

Sedmisetmetrová loď už docílila rychlosti stíhačky. Další dva křižníky se sice držely opodál, ale letěly také tak rychle.

Bull se vzdal představy, že by se mohl nejkratší cestou vrátit ke STARDUST. Jednak to dost dobře nešlo, a jednak by k mateřskému křižníku přilákal pozornost protivníka.

Spoléhal na obratnost stíhačky a čekal na okamžik, až se obří loď přiblíží na méně než pět tisíc kilometrů.

Čekal, ale vtom se opět ozvaly automatické zaměřovače a hlásily zaměření před člunem!

A pak na obrazovce spatřil devadesát svítících bodů. To byla druhá skupina cizích křižníků, jejichž přilet sledoval ještě z paluby STARDUST.

Bull zaklel a strhl Člun doleva, ale uvědomil si, že se tak jen přiblížil k sedmisetmetrové lodi. Znovu zanažoval a strhl loď zpátky.

Uvědomil si, že se mu nabízí jediná možnost: hledat bezpečí ve formaci nepřítelových vlastních lodí!

^ ^ ^

Poté, kdy Etztak chvíli sledoval neznámý člun, byl ochoten jeho pilota považovat za největšího blázna, jakého v životě potkal.

„Podívejte se na to!“ vykřikl Etztak a jeho lidé se poslušně podívali na obrazovky. „Jednou letí sem, pak zas tam - copak si myslí, že nám takhle unikne?“

Odpověď přišla od zaměřovačů:

„Devadesát lodí naší bojové flotily, pane. Osm světelných minut odtud!“

Etztak se zahleděl na body na obrazovce. Byly tam lodě! Stály bez hnutí!

A ten směšný, drzý trpaslík si to namířil přímo mezi ně.

„Pal! Střílejte ze všech zbraní!“

^ ^ ->

„Daisy už je polomrtvá!“ řekl Bull.

Stíhačka vzlétla vzhůru a pár vteřin nato se vrátila ke starému kurzu.

Nikdo nestřílel. Střelecké věže lodi ETZ XXI se dosud zaměřovaly.

^ ^ ^

„V pořádku," řekl Nyssen klidně. „Slyšel jsem. SOLAR-SYSTEM ke skoku připravena!"

SOLARSYSTEM transitovala.

Nyssen pocítil známou bolest a na okamžik ztratil vědomí. Když se mu však vrátilo, jeho křižník stál tváří v tvář flotile cizích lodí.

Ale v monitoru, střežícím záď lodi, se najednou rozblíkalo jediné světélko. Šlo o stíhačku Z-13 a hned vedle ní stál protáhlý stín veliké lodi. Nyssen se lekl stejně jako Reginald Bull před chvílí. Z Nyssenova pohledu bylo vidět, že stíhačce hrozí bezprostřední nebezpečí jenom ze strany té jediné lodi. Všechny ostatní křižníky pluly mimo dostřel palubních zbraní.

^

„Všichni střelci, pozor!" vykřikl Nyssen do mikrofonu.?

Pak vzal do ruky řídicí páku a přidal na rychlosti.

^ ^ ^

Bullový přístroj zaregistroval SOLARSYSTEM ve stejné chvíli, kdy se vynořila z transice.

Oddechl si.

Nevěřil, že už je mimo nebezpečí. SOLARSYSTEM byla ještě příliš daleko, než aby mohla zakročit, ale už aspoň nebyl sám. Pokud se mu podaří ještě chvíli uhýbat tomu obrově, SOLARSYSTEM se jistě brzy přiblíží.

Bull se snažil.

^ A ^

Etztak ho proklínal do horoucích pekel.

Paprsková děla jeho lodi neustále chrlila ničující paprsky a snažila se spálit, zničit, roztavit ten maličký člun, ale ani nejlepší cílový mechanismus neobstál. Zato neposedný člun čile uhýbal a Etztak proto zuřil. Dupal a ječel na své důstojníky, i když žádný z nich za nic nemohl.

Zaměřovači už před několika minutami objevili novou cizí loď, což ho ještě více rozzuřilo.

Zlobil se a nevěděl, že ve skutečnosti to byl jenom on, kdo zabránil úspěchu své lodi.

^ ^ ^

„Velitel střelců! Nemáme v úmyslu nepřítele zničit. Chceme jenom krýt záda stíhačce Z-13! Buďte připraveni na rychlý návrat!”

SOLARSYSTEM se blížila k nepřátelské lodi. Vzdálenost se krátila a rychlost pozemské lodi rostla vteřinu za vteřinou.

„Až budou na dostřel, palte!” přikázal Nyssen.

Ještě pět vteřin!

Jaký dostřel mohly mít kanóny protivníka?

Nyssen nic netušil o výbuchu zlosti patriarchy Eetzaka, viděl jen dlouhé paprskové prsty dezintegrátoru a bleděmodré energetické ruce zbraní sahajících do prostoru... Viděl maličkou Z-13, která v té změti barevných smrtonosných paprsků poskakovala jako pingpongový míček.

Nyssen odhadoval dostřel nepřátelských paprsků podle intenzity jejich světla. Zhruba mu vyšlo, že na tom není o nic hůře než oni.

Nejpozději ve chvíli, kdy je bude mít na dostřel, budou moci i oni střílet po něm.

Zelená lampa zablikala ve stejné chvíli, kdy se rozječela siréna.

SOLARSYSTEM se ocitla na bojišti!

^ A ^

„Kde je ta nepřátelská loď?“ pěnil Etszak.

Zaměřovač mu dal informace.

Patriarcha přivolal muže od navigace střelby: „Namiřte na nepřítele podle nových souřadnic!“

Ve stejné chvíli Etszak nepřítele spatřil. Ne snad přímo loď, ale matně zelený svazek paprsků, který se uvolnil z jednoho místa v prostoru a o dvě vteřiny později zaplnil celou obrazovku.

ETZ XXI se neuvěřitelně silně otřásla. Zářivé světlo zhaslo a v okamžiku je nahradilo nouzové osvětlení. Zavyly poplašné sirény a v reproduktorech palubního rozhlasu se překřikovaly hlasy.

Etszak klesl k zemi, ale hned se našel někdo, kdo mu pomohl zpátky na nohy.

Stařec se rychle ovládl.

„Zásah?“ zeptal se suše.

„Ano, pane,“ odpověděl kdosi. „Dostali jsme to do strojovny.“

Etszak si přejel rukou přes čelo. Zlost už ho přešla. Na pár chvil byl jenom bezmocným, starým mužem.

Pak se spojil se strojovnou.

Bylo mu vysvětleno, že vypadly dva důležité agregáty, ale loď ještě může manévrovat, i když jen ze šedesáti procent své obvyklé kapacity.

Etztak přikázal zabrzdít, zrušit pronásledování a otočit. Zaměřovači hlásili, že velká nepřátelská loď zmizela. Malý bod spěchal do dálav mezihvězdného prostoru. Už dávno překročil hranici nebezpečné zóny.

„Nechtěje běžet," zavrčel Etztak. „Možná je dostane válečná flotila. My se vrátíme na naše původní stanoviště. Vydejte odpovídající rozkazy pro WENU a HORLA."

^ A ^

Na zlomek vteřiny si Nyssen pohrával s myšlenkou, že vezme stíhačku na palubu a vrátí se s ní k mateřské lodi. Ale takový manévr by trval i za ideálních podmínek půl minuty a tak dlouhou dobu se mu nechtělo být vystaven nepřátelské palbě.

Reginald Bull proto dostal z lodi SOLARSYSTEM lako-nický vzkaz: „O zbytek se musí Daisy postarat sama!" Pak SOLARSYSTEM zmizela z této části vesmíru. Bull zklamaně zabručel a strhl stíhačku na nový kurz. Měl štěstí. Válečná flotila ho nemínila pronásledovat. Buď za to mohlo varování v podobě Nyssenova zásahu, anebo sem přiletěla z jiných důvodů a důležitějších. Bull si s tím proto nelámал hlavu.

STARDUST byla osm světelných hodin daleko. Takže ho čekalo půl pozemského dne zpátečního letu.

^ ^ ^

Na ledovém světě, který pokrtili Snowman, si událostí venku nemohli všimnout. Mojžíšovy zaměřovače měly omezenou kapacitu. Klamný klid kadety znervózňoval. Vědomí faktu, že Perry

Rhodan jejich pobytem na planetě Snowman sleduje jistý neznámý cíl - protože už je odtud mohl pětkrát vyzvednout - jim příliš klidu nepřidalo. Začínali si uvědomovat, že veškerý humbuk, který Skokani v soustavě zdejšího dvojslunce vyvolali, bude patrně patřit jim.

Tiff byl neustále vystaven Humpyho výčitkám a narážkám.

„Když už kvůli tobě v tyhle díře trčíme," vrčel Hump, „tak nám aspoň řekni, co má Rhodan v úmyslu!"

Tiff Humpa během uplynulých hodin nejmíň desetkrát upozorňoval, že o tom absolutně nic neví. Pojedenácté už mu na stejnou otázku neodpověděl.

Čas od času odešel k propasti, aby si poslechl automatický záznam vysílačky na ukořistěném průzkumném člunu Skokanů. Krátce poté, co se zabydleli v jeskyni, byli tímto způsobem Rhodanem informováni, že mají vydržet a že jim zprostředkuje podporu. Ale od té krátké zprávy žádná další nepřišla.

Naděje, kterou Tiff několik hodin choval, se nepotvrdila: že by mohl odposlechnout hovory Skokanů mezi sebou. Ti po zjištění, že přišli o tento člun, rychle změnili frekvence.

Cestou zpátky si Tiff lámal hlavu, zda nemá své lidi přimět, aby se přestěhovali trochu víc na jih, dál z nebezpečné oblasti.

Vtom se instinktivně vrhl k zemi. V té chvíli nebyl ani třicet metrů od jeskyně. Jeho rozum ještě nestačil zaregistrovat černý balík, který se najednou zjevil ve vzduchu.

Pak zaslechl temná žuchnutí dopadajících předmětů. Zároveň se ozvalo i zapištění.

Tasil termozářič, který sebral Skokanům, opatrně zvedl hlavu ze sněhu a podíval se k neznámým temným předmětům.

Bomby! pomyslel si nejdříve.
 Ale ty věci nevypadaly jako bomby.
 Tiff pomalu vstal a s odjištěnou zbraní vykročil.
 „Zůstaňte všichni v jeskyni," zabručel, „tady něco spadlo z nebe!"
 Mildred a Felicita vyděšeně křikly: „Proboha, Tiffe, dávej si pozor!"
 Eberhardt zabručel: „Neměl bych radši vyjít ven?"
 „Ne," odpověděl Tiff.
 Stál jenom pět metrů před nejbližším balíkem, když si všiml nějaké postavy. Rozkročil se, zarazil nohy pevně do sněhu a zvedl zbraň.
 Tiff nevěřicně zíral na metr dlouhé cosi, oblečené ve speciálním skafandru. Na něco, co přistálo mezi těmi věcmi.
 Váhavě schoval zbraň zpátky do pouzdra.
 „Gucky," hlesl. „Promiňte... pane..."
 „Buď zticha!" zašeptal Gucky. „Ale byla to rána, co?"
 Myšob pomaličku vstal a dohopsal k Tiffovi.
 Tiff se postavil do pozoru. Gucky byl jako silný mutant zařazen mezi důstojníky. Možná to vypadalo trochu směšně, ale předpis je předpis.
 Tiffovy oči se rozzářily. „Mám radost, pane, že jste k nám konečně přišel. I když jste nás vylekal..."
 „Nemohl jsem se předem ohlásit, nešlo to," odpověděl Gucky.
 „Jistě, pane," odpověděl Tiff. „Smím vám ukázat naše obydlí?"
 Gucky přikývl. Tiff šel napřed a otevřel záklopku první dělicí stěny. Zevnitř vyšla pára.
 Myšob vstoupil. Zavřeli vstup a pak otevřeli vnitřní vchod.
 „Dobrá práce," chválil je Gucky.

Tímto způsobem prošli šesti dělicími stěnami. Teprve za poslední ležely vlastní obytné místnosti. Cucky řekl, že tolik komfortu nečekal. Nešetřil chválou.

Nakonec řekl: „Přivezl jsem vám energetické zbraně, arkonidské transportní obleky, proviant a řadu dalších věcí, které se vám jistě budou hodit.“

„Kde to všechno je?“ zeptal se překvapeně Eberhardt.

Tiff ukázal palcem přes rameno. „V balících venku ve sněhu.“

^^^

Etztak nařídil přistání. Ukázalo se, že škoda na zařízení lodi je jen minimální a že ji půjde rychle opravit.

Krátce po přistání požádal Etztak kapitána Origanse, aby přišel na palubu jeho lodi. Origans poslušně letěl v jednom ze svých člunů k mocné ETZ XXI. Muži z opravárenského komanda lpěli přilepeni jako mušky na vnějším povrchu křížníku těsně vedle průstřelu, který do lodi vyžral objemnou díru.

Origans vstoupil na loď a vyjel antigravem až do velínu. Neuplynulo ani dvacet minut od Etztakova rozkazu a Origans stál před ním.

Etztak nebyl mužem dlouhých řečí. „Půjdeme rovnou k věci!“ řekl přísně. „Tam nahoře číhají lodě válečné flotily a běda nám, jestli se jeden jediný kapitán dozví, po čem tady paseme!“

„Jak by se to mohl někdo dozvědět?“ podivil se Origans. „To bychom v našem klanu museli mít zrádce!“

Etztak mávl rukou.

„Je jedno, jakým způsobem se to někdo dozví. Nebezpečí je velké. Tvou zprávu jsem pečlivě prostudoval.' Jsi pře-

svědčen, že z toho cizince dostaneš informace o pozici planety věčného života, je to tak?"

„Ano," odpověděl Origans.

„Jak jsi na to přišel?"

„Náhodou," přiznal Origans.

Pak ještě jednou vyprávěl příběh o muži, kterého zajal a který mu unikl.

„Dobrá," zabručel nakonec Ezztak. „A co je s tím tvým zajatcem, kterého máš?"

„Je to protivník muže, který hraje na cizí planetě hlavní roli. Vzali jsme ho na palubu, protože byl na útěku."

„Jak se jmenuje?"

„Mouselet."

Ezztak sraštil čelo.

„A co ví?"

„Takřka nic. Zná organizaci našich nepřátel a zná i jejich jména. Ale o planetě věčného života nikdy neslyšel."

„To tvrdí on!"

Origans zpozorněl.

„Zatím jsem ho nepodrobil psychovýslechu, protože by ho možná nevydržel. Ale o planetě věčného života vskutku nikdy neslyšel! Nemyslím, že by mě obelhával."

„Přiveď ho sem! Dostaneme z něj, co ví! Už si nemůžeme dovolit brát ohled na cizince!"

Origans neodporoval. Z velínu Ezztakovy lodi se dal spojit se svým křižníkem a třem svým lidem přikázal, aby co nejrychleji přivedli zajatce Mouseleta.

^ ^ ^

Jean Pierre Mouselet, ještě před několika měsíci nohsied silného mutanta Overheada, který vedl urputný boj proti

Perrymu Rhodanovi, nyní proklínal den, kdy vstoupil na palubu ORLY XI, a potažmo i okamžik, ve kterém ho kdysi Overhead přesvědčil o spolupráci.

Jistě, tenkrát nemusel Mouseleta dlouho přemlouvat, protože k němu přišel rád...

Uprchl na jedné z posledních lodí, které Overheadovi po porážce zbyly. Krátce předtím, než ho pronásledovatelé málem chytili, uvízl drápkem u lodě mimozemšťanů.

A teď na ní byl.

Kdyby tenkrát věděl...

Vchod do malé kabiny se bez předchozího varování otevřel. Mouselet nadskočil.

Ve dveřích stál vysoký, vousatý Skokan se zbraní v ruce. Mířil na Francouze: „Pojď se mnou!”

Mouseletovy oči se třpytily. Vykoktal: „Máš... máš pro mě cigaretu?”

Třásl se po celém těle. Skokan však svraštil čelo a zeptal se: „Co je to cigareta?”

Mouselet svěsil ramena. Už tolikrát jim položil tuhle otázku, a pokaždé přišla stejná nechápavá odpověď. Pokud se nevrátí na Zemi, už si nikdy nezakouří... Se sklopenou hlavou prošel dveřmi na chodbu a dal se odvést.

-^ JI -^

Poměrně hrubě ho strčili do místnosti, ve které seděli dva muži. Francouz znal jenom jednoho z nich.

„Co víš o planetě věčného života?” vyjel na něj hrubě Ertzak a drobný tlumočnický přístroj jeho otázku přeložil.

Mouselet překvapeně vzhlédl. Se směsicí údesu a překvapení si prohlížel bělovlasého patriarchu. „Já... nevím... Co máte... na mysli?”

Etztak prudce vstal a jeho obrovitá postava Mouseleta ještě více vyděsila.

„Psychovýslech," přikázal a i tohle slovo bylo přeloženo. Mouselet sice netušil, co toto slovo představuje, ale zděsil se. Okamžitě vehementně protestoval:

„Ne! Poslouchejte přece! Rád vám povím všechno, co vím! Ale o planetě věčného života jsem nikdy neslyšel! Co je s ní? O co jde?"

Oba Skokani na něj strnule zírali. Etztak nakonec zvedl ruku a přivolal strážce. Mouselet pochopil.

„Ne!" křičel. „Žádnej psycho výslech! Nemůžu toho přece říct víc, než vím! Už jsem vám řekl úplně všechno!"

Strážný Francouze popadl a vyvlekl ho ven na chodbu a dál do dvě stě metrů vzdálené cely.

„Myslím, že nelže," řekl zamyšleně Origans.

Etztak nazlobeně zavrčel.

„Možná. Možná ale něco ví podvědomě, něco, co se světem věčného života souvisí. Systematický přehled o jeho vědomí nedostaneme výsledkem, ale patřičným psychovyšetřením. Analyzátor nezapomene na žádnou informaci."

„Ale jeho to zahubí!" odporoval Origans.

Etztak mávl rukou.

„Co nám na tom záleží?" odpověděl pohrdavě.

^ A ^

„Nepřišel jsem sem proto, abych vás zbavil veškeré práce," vysvětloval Gucky. „Jistě, že situaci nejdříve vyšetřím. My se hlavně musíme dozvědět, kde hledat nepřítele. Pak bude záležet na každém jednotlivci, jak rychle se dostaneme k cíli.

Rád bych vám tento cíl ještě jednou nastínil: cizinci, kte-

ří si říkají Skokani, se zajímají o Zemi. Podle všeho, co je nám známo, je to zájem nepřátelské povahy.

My se na ně musíme dobře připravit a k dobré přípravě patří získávání informací. Musíme vědět, co chtějí Skokani na Zemi dělat. Musíme vědět, jakým způsobem hodlají uskutečňovat své plány. Musíme vědět, jakého druhu jsou agenti, kteří pro ně na Zemi pracují, a proč se nám je ještě nepodařilo odhalit.

* Až se tohle všechno dozvíme, skončí i vaše mise;" Zamrkal na Tiffa. ' „ Takže teď už asi taky chápete," šišlal směrem k Tiffovi, „jakou hru jsme s vámi uplynulé dny hráli. Rhodan z vás udělal kosmickou volavku. Předstíral, že jste muž, který je nositelem důležitých informací. Trik se mu očividně podařil: Skokani o vás mají eminentní zájem!"

Nechal Tiffa, aby se probral ze šoku, a pak každému z pěti přidělil úkoly. Nakonec mu Mojžíš určil souřadnice a Gucky teleportoval zpět do vesmíru.

^ A ^

Mouseletův výslech trval jen několik minut. Přístroj, který ho vyslýchal, pracoval rychle, přesně a bezohledně.

Jakmile Mouseleta odvázáli od křesla, ve kterém během výslechu seděl, už to nebyla rozumná bytost. Analyzátor měl za úkol vyčistit mozek dotazovaného od všech informací. Byl vysoce účinný a zanechal jenom mozkovou masu, která pracovala na úrovni pouhých pudů.

Strážný jménem Holloran naložil zvadlého Mouseleta do člunu a odletěl s ním zpátky na ORLU XI, kde ho odvedl do jeho kabiny a zamkl ho tam.

Pak se vracel s člunem k ETZ XXI, ale sotva opustil pa-

luhu ORLY XI, najednou zjišťoval, že člun neposlouchá, ztrácí rychlost a propadá se. Připadalo mu to, jako by se ocitl v nějakém kosmickém víru, nebo jako by ho něco nasávalo.

Holloran zanedlouho letěl nízko nad sněhem ledové planety, a než stačil odvysílat nějaké signály nebo volání o pomoc, člun se dotkl měkké masy, táhl za sebou stále hlubší stopu, až se nakonec úplně zastavil.

Holloran se křečovitě chytil řídicího pultu, ale nebylo to nutné. Přistání proběhlo měkce, pilotovi ani lodi se nic zlého nestalo.

Holloran se popleteně rozhlížel. Lod' se zpola ponořila do sněhu. Na horizontu viděl ještě temnou skvrnu ORLY XI, ale z lodi ETZ XXI neviděl vůbec nic.

Odečetl údaje na přístrojích, a čím déle je četl, tím z toho byl víc zmatený. Přístroje se zdály být v pořádku, včetně pohonného agregátu. Tak proč člun takhle hloupě klesl?

Svraštil čelo a pokusil se o nový start.

Nic.

Nevěřicně hleděl kolem sebe. Mačkal tlačítka, pak do nich bušil pěstí, vše mamě.

Pak pochopil, že nemůže dělat nic jiného než vyslat k ORLY XI volání o pomoc. Byl nucen ji požádat, aby ho odvezli i s člunem.

Rutinované sáhl po vysílačce, aby ji aktivoval, ale s výkřikem zděšení uskočil od spínače, protože ani vysílačka nefungovala.

Zkoušel všechno možné: klimatizaci, zaměřovače a obrazovky.

Nic.

Zvedl tedy hlavu a prohledával nebe, jestli ho nedrží v moci nějaká cizí lod'.

Nic.'

Začal přemýšlet o své situaci. Když bude náhoda chtít, poleží si pár dní bezmocně ve sněhu. Nemohl vystoupit, protože neměl skafandr. Hned tak ho nikdo postrádat nebude. Byl obyčejný lodník a po takových shánka nebývá...

Uprostřed úvah zaslechl posměšný chechot a v jeho hlavě zazněl cizí hlas, který říkal: „Nedělej si zbytečné starosti, synku! Hned se vrátím a pak poletíme dál!"

^ ^ ^

Ještě dlouho předtím, než se Reginald Bull vrátil se Z-13, telepat na palubě STARDUST, John Marshall, přijal od Guckyho telepaticky vyslané hlášení, že splnil úkol a že vše doručil na místo.

Gucky dodával, že se právě informuje o pozici nepřítele, takže bude možné brzy začít sbírat informace.

Marshall přinesl tuhle zprávu Rhodanovi, a protože Marshall o Rhodanových plánech věděl jenom minimum, byl překvapen, jak Rhodan zareagoval: Velitel vůbec neskrýval, že mu ze srdce spadl velký kámen.

„To jsem rád, že je všechno v pořádku. Ta hra s Tiffiorem a jeho čtyřmi přáteli je pořádně odvážná. Pravděpodobně by byli dávno ztraceni, kdyby Gucky nezapracoval."

Arkonidan Crest na něj zamyšleně pohlédl.

„Beztak se celou dobu musím divit, jak..., řekněme..., lehkomyslně s tím mužem operujete."

Rhodan se usmál. Chápal Cresta a jeho způsob myšlení. Jako Arkonidan musel uvažovat jinak.

„Víte," odpověděl Rhodan s úsměvem, „to vy asi nikdy nepochopíte. Přesto si myslím, že jsem jednal správně, i když vím, že Tifflovovy šance na úspěch nejsou stále ještě optimální."

Crest už nic neřekl a věnoval se svým přístrojům.

Holloran dosud nepřekonal první úlek a už tu byl další, mnohem větší. :

V křesle vedle něj se zjevila bytost, jakou v životě neviděl. ;

Na první pohled by vypadala jako zvíře, kdyby na sobě neměla skafandr. Byla sotva zpola tak vysoká jako Holloran, měla špičatý čumák, velké uši a tlustý zadek. Oči jako korálky se na vyjeveného Hollorana pobaveně dívaly.

Pak Skokan uslyšel opět ten hlas.

„Klidně na mě chvíli zírej, ale ne moc dlouho. Mám totiž velmi naspěch!“

To bude telepat, pomyslel si vyděšeně Holloran. A navíc bude jistě umět ještě nějaké další kousky. Možná nese vinu i na nepohyblivost lodi.

„Nemusíš nic říkat,“ vysvětloval hlas. „Dobře ti rozumím. Jestli se ti to nehodí, pak klidně mluv. I tak ti budu rozumět.“

Holloranovi přeběhl po zádech mráz.

Bytost, která uměla číst myšlenky!

„Co chceš?“ zeptal se.

„Nic extra. Potřebuju se dostat támhle do té velké lodi. Dobrovolně by mě do ní asi nepustili, tak mě tam budeš muset propašovat.“

„Nesmysl!“ odporoval Holloran. „Zabili by mě, kdyby se dozvěděli, co jsem udělal.“

„Tím lip pro mě,“ říkala bytost v jeho hlavě. „Aspoň budeš mlčet a nic jim o mně nepovíš.“

Holloran hodlal vehementně protestovat, ale chlupatá bytost vytáhla z kapsy skafandru malou střelnou zbraň a namířila na něj.

„Tak už leť!“ slyšel v duchu. „A konec diskusí!“
Pomalů a ještě stále trochu nedůvěřivě se přiblížil rukou k
hlavnímu spínači vertikálního pohonu, opatrně jej zmáčkl a...
Cvak!
Letěli... Holloran neměl žádnou šanci. Musel udělat, co se
po něm chtělo.

^ X ^

Ta věc byla natolik důležitá, že Orlgans a Ertzak převzal
osobně její vyhodnocení.

Analyzátor pracoval do detailu přesně a už po půlhodině
zjistili, že Jean Pierre Mouselet o planetě věčného života do-
opravdy nic nevěděl.

To Ertzaka rozčílilo natolik, že málem praskl vzteky. Zu-
řivě rozhazoval plastické pruhy se zápisy analyzátoru, když
Orlgans vyskočil a zvolal: „Tady! Tohle je důkaz!“

Ertzak se jen pomalu uklidňoval. Vytrhl Orlgansovi zápis z
ruky a podržel si jej před očima.

„Je jisté,“ četl tiše, „že Země o plánech Skokanů vůbec nic
neví a nic netuší. Jakmile se Rhodan do té věci pustí, nejdříve
ze všeho bude shánět informace.“

„No a?“ vrčel Ertzak. „To je přece triviální!“

Orlgans mu mlčky podal další zápis.

„Jak znám Rhodana,“ četl dál Ertzak, „ještě umístí svého
špióna Skokanům přímo pod nos. Pod svícem je největší
tma!“

Ertzak nadskočil.

„No **tohle!**“

„To ještě nemusí nic znamenat,“ přerušil ho Orlgans. „Tře-
ba ještě nejsme na správné cestě. Zajatec neví o planetě věč-

ného života, takže nemůže ani tušit, jestli Tifflor něco ví, nebo ne."

„Nejdůležitější je teď zjistit, co Rhodan udělá. A to nyní víme," udeřil Etztak pěstí do stolu. „Ale zajímalo by mě, odkud zná tvůj zajatec jméno Tifflor?"

Organs přehrabal zápisy a vytáhl tři další. Vyšlo z nich, že Mouselet během posledních Overheadových akcí na Tifflora narazil.

Etztaka to uspokojilo.

„Jestli je to tak," zahřímá, „pak už tady neztrácejme čas nečinností. Začneme tím, že prohledáme okolí našich lodí."

Organs souhlasil.

„Navrhuji," dodal však, „prohledat i místo, kde uprchlíci ukořistili člun z ORLY XI."

Etztak souhlasil.

„Dobrá!" přitakal. „Jestli odhad vašeho zajatce vyjde, za pár hodin bychom ty uprchlíky měli mít!"

^ ^ ^

Holloranův člun rychle vzlétl do zívající černé díry velkého hangáru.

Gucky mezitím z Holloranových úvah vyčetl, že nemá žádné sebevražedné úmysly. Letěl obvyklým stylem.

Za chvíli přistáli v hangáru lodi Skokanů.

„Jsme tady," vysvětloval Holloran.

Gucky ironicky poděkoval. Chvilku zůstal klidně sedět a z Holloranova vědomí se aspoň zhruba informoval o konstrukci a stavbě obrovité lodi. Ze všech informací si ke speciálnímu vyhodnocení vybral jednu. Týkala se skladu náhradních dílů v zadní palubě ETZ XXI, o němž Holloran věděl, že je prázdný a takřka nepoužívaný.

Právě když se Holloran chystal vstát a zeptat se svého nevítaného hosta na jeho další plány, Gucky teleportoval. Holloran zděšeně zíral na křeslo, ve kterém ta bytost ještě před okamžikem seděla.

Úplně se z toho zpotil, když si uvědomil, jakou zkázu by vetřelec mohl způsobit, a cítil se ještě hůř při pomyslení, že na tom možná ponese osobní vinu a přitom nesmí nikoho varovat! Ve vlastním zájmu!

Pobledlý vystoupil z člunu, aby u nejbližšího telekomu ohlásil svůj návrat na palubu.

• ^ ^ ^

Gucky rematerializoval jistě a bez komplikací v malém skladu. Na první pohled zjistil, že Holloranova informace byla buď chybná, nebo stará, protože sklad byl využit na maximum. Regály stály až ke stropu a byly plné materiálu.

Navíc místnost nebyla tichá a už vůbec ne stranou běžného provozu, jak Gucky očekával, nicméně aspoň se tam nepotuloval žádný Skokan.

Opatrně prohledával okolí skladu. Jeho parapsychické síly mu umožňovaly prohledávat i prostory za stěnami. Spokojil se zjištěním, že v okruhu pěti metrů kolem skladu žádná živá bytost neprocházela.

Když to věděl, teleportoval.

Zjevil se před vchodem do skladu, od něhož vedla kratičká chodba, končící hladkou stěnou. Gucky ji telepaticky ohledal a zjistil, že to je vnější plášť lodi!

Pochodoval tedy na opačnou stranu, do útrob křížníku. Úzká chodbička nebyla nikdy delší než tři čtyři metry, a pak zahýbala. Gucky si vždycky nejdříve zjistil, jestli za rohem někdo není, a teprve pak pokračoval. Zatím mu žádné ne-

bezpečí nehrozilo, ovšem po desátém odbočení se ocitl v široké, dlouhé chodbě, kde už se necítil tak bezpečně.

Vystrčil hlavu a asi dvacet metrů od sebe spatřil shluk postav. Tito lidé přibíhali. Otočil se na druhou stranu a ani tam se nenaskytl lepší obrázek.

Postavy běžely. Vbíhaly do jednotlivých kajut, ale pak si Gucky uvědomil, že to nejsou dveře kajut, nýbrž výtahových šachet antigravů.

Napočítal třicet Skokanů na obou stranách. Počkal, až zmizejí, pak teleportoval tak daleko, kam až po chodbě dohlédl.

Věděl, že dorazil na centrální chodbu lodi. Tady někde musela být pracovna kapitána lodi, pravděpodobně uprostřed.

Kapitán byl mužem, od něhož Gucky hodlal získat důležité informace.

Takže ho hledal.

Což nebylo lehké.

^ ^ ^

„Zaměření," konstatoval suše Mojžíš.

Tiffzvedl hlavu.

„A co, Mojžíši?" zeptal se.

„Skupina menších lodí, pane," odpověděl robot. „Ze všech možných směrů. Vždycky dvě těsně vedle sebe. Výška asi tři sta metrů."

Tiff vstal.

„Takže přece," řekl podmračeně. „Ještě pořád nás hledají. Připravte se!"

Humpry Hifield zůstal sedět zády ke stěně, ruce založené, a mračil se.

„Kdo ti řek', že to jsou Skokani?" zeptal se.

„Jistě, máš pravdu. Budou to tři ledoví muži," poznamenal Tiff a už se o Humpa nestaral. Truhly s věcmi, které přivezl Gucky, odnesli dávno do jeskyně. Nyní z jedné z nich vytáhl arkonidský transportní oblek a oblékal si jej na sebe. Eberhardt jeho příkladu následoval. Hump seděl pořád bez hnutí dole u stěny.

Eberhardt řekl: „Máš snad strach ze Skokanů, Humpe?"

Hump vstal a rychle se blížil.

„To už nikdy neříkej!" vyhrožoval Eberhardtovi a také se oblékal.

„Kontrola funkcí," řekl nakonec Tiff. „Deflektorové pole?"

„V pořádku."

„Energetický ochranný štít?"

„Oukej."

„Antigrav?"

„V pořádku." ^

„Vytápění?"

„Dobré."

„Fajn!"

„Pak se otočil k dívkám. „Vy zůstanete tady a ani se nehnete!" přikázal jim. Nato pokračoval k Mojžíšovi: „Ty půjdeš s námi dopředu k nejbližší dělící stěně. Ukážeš se jenom, když tě zavolám! Jsi celý kovový, snadno by tě objevili."

„Rozumím, pane!"

Tiff se ještě jednou ohlédl.

„Byl bych radši, kdyby se už Gucky vrátil," zamumlal. A nahlas přísně dodal: „Helmý uzavřít! Zbraně do rukou! Spojení přes helmové vysílačky na minimální energii!"

Udělal, co jim přikázal.

„A teď jdeme!"

Mojžíš uvolnil vstup. Dovnitř zavanul studený vzduch. Robot se protlačil úzkým otvorem, Tiff ho následoval, za ním šli Eberhardt a Hump.

„Už jen pět tisíc metrů," hlásil Mojžíš, když utěsnil vchod. „Jinak vše stejné. Výška tři sta."

Tiff pochopil.

Protivník se blížil.

^ A ^

„Řekl bych," poznamenal Willagar, „že támhle leží pořádný kopce..."

Pscholgur dodal: „A já bych zase řekl - pokud se před námi někdo schovává, pak určitě někde tady v těch kopcích. Na rovině se ti nikdo nezahrabe."

Willagar se zasmál.

„Tak to jsme se shodli."

Willagar a Pscholgur tvořili posádku jednoho ze dvou průzkumných člunů, které Mojžíš zaměřil. Willagar se spojil se sousedním člunem a sdělil svůj a Pscholgurův názor na věc.

Horlgon - mladík z rodiny Horlů, které patřila obchodní loď HORL Vil - a Enaret považovali takovou domněnku za docela správnou.

„Tak to abychom si začali dávat větší pozor," řekl Horlgon.

„Jsme asi čtyři sta metrů od místa, kde uprchlíci ukořistili člun. Je docela dobře možné, že se tu někde schovali."

„Taky si myslím," odpověděl Willagar. „Nejlepší bude, když rovnou snížíme rychlost."

„Souhlasím," přitakal Horlgon.

^ A ^

Tiff musel potlačit touhu po domově, když se podíval na chronometr. Na Zemi v tuhle dobu začínalo nové ráno. Tady na Snowmanu se modrobílé slunce sklánělo k obzoru...

Zastavili se na okraji propasti, ve které schovali člun Skokanů, a zaujali pozice.

Tiff setrval ve stálém spojení s Mojžíšem, který zůstal u přední skalní stěny. Robot ho informoval o stanovišti obou lodí. Už po chvíli bylo Tiffovi jasné, že Skokani považovali tohle pohoří za podezřelé. Měnili kurz a kroužili kolem, přičemž se stále opatrně přibližovali.

^ ^ ^

Willagar a Pscholgur to zkusili novou technikou.

Zadrželi loď ve výšce nějakých sto metrů a pátrali jenom pomocí zaměřovačů.

Horigon a Enaret se přidali. Zůstávali přitom na dohled. Všichni čtyři měli jasno, že se jim uprchlíky nepodaří takhle najít. Určitě se před nimi schovali někde v jeskyni. Ale aspoň ukořistěný člun by mohli najít, říkali si. A také ano. Našel jej Horigon. Oznámil souřadnice nalezené lodi. „Zaujmeme novou pozici," navrhoval Willagar. Horigon vzrušeně odpověděl: „Ano, dobrá. Aspoň si nevšimnou, že jsme je našli - pokud o nás vůbec vědí."

^ ^ ^

„Už celé dvě hodiny," vysvětloval Tiff, „pracují novou metodou. Zůstávají dvacet minut nad jedním místem a prohlédávají prostranství. Takhle to udělali už pětkrát a pošesté, když byli kolmo nad propastí, se posunuli už po osmi minutách.

Jestli to neznamená, že objevili ten člun a odletěli jenom proto, aby nás tahali za nos, říkejte mi klidně Bublíček."

„Dohodnuto, Bublíčku!" odpověděl Hump. „Myslím, že to vidíš příliš černě."

„Já si zase myslím, že ses trefil," odporoval Eberhardt. „Na jejich místě bych se asi choval podobně."

Mojžíš ohlásil nové souřadnice. Oba čluny byly tři sta metrů od jeskyně.

„Počkáme," řekl Tiff. „Jestli našli člun, musejí dřív nebo později změnit taktiku."

Eberhardt zavrčel.

„Rád bych tě zase viděl. Co je s deflektorem?"

„Zůstane aktivován," odpověděl přísně Tiff. „Nevíme, na jakou dálku jsou schopni nás vidět."

^ ^ ^

Gucky strávil půl hodiny v boční chodbě, kde se ukrýval před provozem v hlavním koridoru. Snažil se proniknout do mozků Skokanů, kteří ho míjeli. Nutně potřeboval znát údaje o poloze kapitánovy kajuty.

Pořád ještě čekal.

Deset minut třeba vůbec nikdo nepřešel, pak kolem spěchala celá jednotka Skokanů, ale jejich myšlenky byly až příliš zmatené, než aby je mohl využít.

Ale jeho velká chvíle přece jen přišla!

Z vedlejší boční chodby vyšel osaměly Skokan a rozmáchle krácel směrem ke Guckymu.

Když ho míjel, z nepochopitelných důvodů se ohlédl a spatřil chlupatou nestvůru. Zaječel hrůzou a překvapením.

Gucky bleskurychle tasil paprskomet a dokonalým interkosmem strnulému Skokanovi řekl: „Nic se ti nestane, když mi rychle a přesně povíš, kde najdu velitele lodi.“

Muž měl v hlavě zmatek a Gucky to věděl.

„No tak! Rychle!“ naléhal myšob. „Zastřelím tě! Přece se kvůli tobě nenechám zatknout!“

Skokan však pochopil, jakou má zodpovědnost vůči lodi a její posádce. Pochopitelně, že Guckymu nemínil prozradit vůbec nic, ovšem v jeho myšlenkách už hledaná informace byla a Gucky ji včas zachytil.

Jenom se ušklíbl a řekl: „Už se zbytečně netrap, hochu. Eťtak má velín uprostřed hlavní chodby. Vstup je zřetelně označen. Díky za informaci.“

A ten nesmysl, kterej sis na mě právě vymyslel, vykládej radši někomu jinýmu!”

Pak Gucky teleportoval. Ovšem nejdříve se vrátil do svého úkrytu ve skladu. Teď už přesně věděl, kde najde Eťtaka, a to mu stačilo. Mohl tam teleportovat, kdykoliv se mu zachce.

Potřeboval však k tomu určitou míru soustředění. Mohlo se totiž snadno stát, že ve velínu bude hodně lidí, a pak by se zase musel bleskurychle vrátit.

Navíc musel počítat s tím, že Skokana sice vyplašil, ale že se vzpamatuje a pak hned půjde podat zprávu o tom, jak na chodbě potkal neznámého chlupatého cizince. Gucky raději počítal se vším, i když se dalo čekat, že tomu dobrému muži nikdo neuvěří a že se mu nakonec všichni vysmějí.

Takže měl naspěch. Několik vteřin se soustředoval na skok - a teleportoval.

-^ A. ^

„Dolů!" řekl Willagar.

Posadili obě lodě opatrně do sněhu.

„Co teď?" zeptal se Horigon.

Willagar se vyzývavě zasmál. „Teď z každé lodi jeden vystoupí a půjde se tam podívat," odpověděl.

Horigon však namítal: „Etztak zakázal opouštět lodě!"

„Ale jak chceš uprchlíky chytit?" namítl Willagar.

Když Horigona nenapadla žádná odpověď, Willagar pochopil, že jeho návrh prošel.

„Takže co takhle my dva, Horigone?"

„Souhlasím," odpověděl Skokan, ale na jeho hlasu bylo znát, že patriarchovu rozkazu odporuje jen nerad.

„Takže jdeme na to!" zasmál se Willagar.

^ ^ ^

„Po dvanácti minutách přistáli," konstatoval Tiff. „Ještě někdo snad pochybuje, že našli člun?"

„Ne," odpověděl Eberhardt.

Hump mlčel.

„Co teď?" zeptal se Eberhardt.

„Deflektory nechtě zapnuté!" řekl Tiff. „Podíváme se na to!"

Zvedli se ze sněhu. Ušli pár kroků. Při zapnutých deflektorech jeden druhého neviděl, ale orientovali se aspoň podle stop ve sněhu. Vypadalo to strašidelně...

Tiff upozornil dívky v jeskyni, aby zachovaly klid. Stej-

ně tak přikázal Mojžíšovi, aby zůstal na místě. Protivník byl tři sta metrů od nich. Tiff věděl, že pokud by to bylo nutné, Mojžíš u nich bude velice rychle.

Pak přikázal svým dvěma druhům, aby zapnuli antigravy. Generátory začaly pracovat a zvedly kadety pár metrů nad zrádnou sněhovou planinu.

Volně letěli tmou k místu, kde podle Mojžíšových slov přistály průzkumné čluny.

„Pro všechny případy," řekl Tiff klidně, „zapněte i energetické ochranné štíty. Jakmile nás zaměří, budou možná rovnou střílet."

^ ^ ^

Sníh byl měkký, při každém kroku se propadali po kolena.

Šťěstí, že je tady nízká gravitace, pomyslel si Horigon. Jinak bychom se ten kousek cesty zpátky ke člunům mohli vracet až do rána.

Willagar měl podstatně víc naspěch. Proklatě naspěch, pomyslel si Horigon.

Když pochodovali asi čtvrt hodiny a urazili polovinu vzdálenosti, Horigon řekl: „Nejdeme náhodou moc přímo k cíli?"

Willagar se zastavil. „Proč myslíš?"

Horigon zvedl ruce a obrátil je dlaněmi k nebi. „Mají arkonidské lodě. Možná mají i deflektory viditelností."

Willagar se pohrdavě zachechtal. „Přistáli s maličkou lodí, ve které bylo místo jenom pro tři osoby. Podle stop jich je ale šest. Kolik myslíš, že se k nim ještě vešlo techniky?"

Horigon nechal ruce vystrčené. „To nevím, ale myslím, že bychom se chovali chytřeji, kdybychom nešli přímo."

Jejich hovor byl přenášen helmovými vysílačkami. Pschol-

gur se vysmíval: „Neposlouchej ho, Willagare! Jenom má strach, to je všechno.“

Willagar se zachechtal.

„**Jo, taky** si myslím!“

Horigon se bránil proti nařčení tím, že Willagara předešel a prodíral se dál sněhem před ním, i když tuhle akci pořád považoval za lehkomyšlnou a nebezpečnou. Ovšem než aby ho považovali za zbabělce, přistoupil na jejich názor.

^ ^ ^

Oranžové slunce přece jen trochu svítilo, takže z výšky šesti metrů bylo možné trochu rozpoznat, co je na povrchu planety.

Tiff pak spatřil dvě vysoké, ramenaté postavy, které byly už jenom osmdesát metrů od okraje propasti a padesát metrů od vchodu do jeskyně.

„Pozor!“ sykl.

Eberhardt si jich už také všiml. Zato Hump ne, navíc ještě narazil do Tiffa a vyjekl: „Kde jsou?“

Ale nikdo mu nemusel odpovídat. Nakonec je přece jen uviděl sám.

Později nikdo neuměl vysvětlit, co se to s Humpem vlastně stalo. Zničehonic totiž vytasil paprskomet a začal na ty dva dole střílet.

Horigonovi nebylo pomoci. Spoutaná energie zářivého paprsku ho zasáhla dřív, než stačil uhnout.

Willagar vykřikl a padl k zemi.

Ale jeho protivník uměl mířit. Následující ranou ho také zasáhl žhavý paprsek.

„Zatracené] blázne!“ rozzlobil se Tiff na Humpa. Tloukl kolem sebe, dokonce někoho zasáhl a myslel si, že je to

Hump. „Letíme dál! Honem! Dřív, než jejich čluny zmizí!"
Hump nic z toho neslyšel. Tiff a Eberhardt letěli sami.

^ A ^

Enaret slyšel Willagarův zoufalý výkřik a ve stejném okamžiku si uvědomil, jak moudrá byla Etszakova rada, aby zůstali v lodích.

„Dostali je!" křikl na Pscholgura.

Ten však zatím ještě nepochopil situaci. Enaret slyšel jeho monotónní volání: „Willagare! Willagare! Horigone! Kde jste?!"

„Jsou mrtví!" křičel Enaret. „Copak nechápeš?"

Nečekal na Pscholgurovu odpověď. Rychle nastartoval a zvedl malou loď ze země. Spoléhal na to, že ho Pscholgur bude následovat.

Enaret věděl, co má dělat. Dva opuštěné čluny byly na zkušeného nepřítele málo. Potřebovali posily. Protivník je těžce ozbrojen...

Vystoupal do výšky a požádal o pomoc. Volání pětkrát zopakoval. Když se ujistil, že ho všichni slyšeli, věnoval pozornost Pscholgurovi.

Na obrazovce viděl, že se jeho člun konečně odlepil od sněhu a vystoupal nahoru, ovšem ne do tří set metrů, nýbrž jenom do dvaceti metrů a pak kopíroval krajinu po stopách Willagara a Horlgona.

„Vrat' se, Pscholgure!" křičel Enaret. „Vrat' se, ty blázne!"

Ale Pscholgur neslyšel, ani neodpovídal. Jeho člun plul s rostoucí rychlostí k západu.

- , : . ^ ^ ^ „/

„Jedna loď stoupá!" oznamoval monotónním hlasem Mojžíš. „Rychle stoupá!"

Mají strach, říkal si Tiff. Nevědí, na koho tady narazili.

O pár vteřin později Mojžíš oznamoval: „Nouzové volání v interkosmu na integrální frekvenci, silná intenzita!"

Tiff tiše klel. Za pár minut budou mít na krku celou flotilu Skokanů. Jenom kvůli Humpovi!

Pak robot zvolal: „Opatrně, pane! Druhá loď startuje a letí proti vám!"

Tiff pochopil.

„Uhni doprava!" křikl na Eberhardta.

Eberhardt ihned uposlechl.

„Dobře, pane!" hlásil Mojžíš. „Loď vás mine o dvacet metrů!"

Člun se blížil. Bylo jej slyšet a pak spatřili černý stín. Mizerný cíl, ale...

, ^ ^ ^

Pscholgur nedával na nic pozor. Ani pořádně nevěděl, proč letí právě tudy. Byl přesvědčen o tom, že cizinci, které pronásledují, jsou ubohými, polovyhládlými a hloupými kreaturami, které jeho druhy zabily čistě ze zvířecího strachu.

Ve zlomku vteřiny si všiml namodralého paprsku, který proti němu vyšlehl...

Pak už nebylo nic.

^ ^ ^

Enaret viděl Pscholgurovu smrt.

Na obrazovce, kde dosud vládla temnota a jenom slaboučké světlo oranžového slunce, se najednou zjevil rychle se pohybující bod.

?

Enaret viděl, jak dopadl do sněhu a jak sníh stříká k nebi jako vodopád.

„Pscholgure!”

Zářivý bod zhasl.

Žádná odpověď.

^ ^ ^

Pár vteřin trvalo, než Tiff pochopil, že spolu s Eberhardtem skutečně sestřelili nepřátelský člun. Původně totiž neměl v úmyslu nic jiného, než člun pouze poškodit a přinutit k přistání. Ale energie spojených zbraní byla zřejmě příliš mocná.

„Zpátky do jeskyně!” přikázal Eberhardtovi. „Vypnout deflektory!”

Pak přepnul vysílačku na delší spojení a zlostně vykřikl: „Humpe, vrať se do jeskyně! A hezky rychle!”

Za pár minut se určitě objeví Skokani - a bude jich spousta!

^ ^ ^

Guckyho skok skončil v pomocné místnosti navigátora. Místnost nebyla větší než patnáct metrů čtverečních, stěny byly pokryty hvězdnými mapami a na stole uprostřed stál malý počítač.

Myšob naslouchal.

Zjistil, že ve vedlejší místnosti jsou čtyři Skokani. Tři

z nich byli opatrní, plni respektu a poslušnosti, ale i jisté antipatie vůči nadřízenému.

Podle toho byl ten čtvrtý jejich šéfem.

Gucky nemusel čekat dlouho a v myšlenkách těch tří se objevilo i šéfovo jméno: Etztak!

Myšob se pohodlně usadil pod počítačový stůl a soustředil se na rozhovor, který vedle zrovna probíhal.

Zachytil následující slova:

„To je tím," řekl jeden z podřízených, „že Willagar a Horlgon neuposlechli váš rozkaz, pane, a opustili čluny."

Zachycoval ještě celou řadu dalších myšlenkových impulzů, například: „Já bych to na jejich místě udělal taky tak! Štěstí, že jsem tam neletěl!" Ale Gucky se zajímal jenom o vyslovené myšlenky.

Mocný myšlenkový proud odpověděl:

„Je vcelku jedno, proč ty dva čluny utrpěly porážku. Mě zajímá pouze to, zda ty uprchlíky zajmeme nebo ne!"

Do řeči se vmísil jiný podřízený: „Do označené oblasti jsme poslali všechny čluny, pane. Uprchlíci nemohli uniknout."

„Ano?" posmíval se Etztak. „Netvrdili jste mi to od samého počátku? A neztratili jsme zatím tři muže a další člun?"

Nastala pauza, během níž Gucky zachytil jenom rozpačité, bojácné myšlenky. Pak Etztak pokračoval:

„Říkám vám ještě jednou - nutně ty uprchlíky potřebuju! Ale ne zase tak nutně, aby si z nás věčně stříleli! Jestli se tahle akce nezdaří, proměním tuto planetu ve slunce!"

Úděl, pak myšlenkový chaos. Etztak se patrně se svými oficiéry loučil.

Nakonec zůstal v místnosti sám. Gucky zaměřil už jenom jeho myšlenky. Nebyly to žádné povzbudivé úvahy, proto-

že to, co právě vyslovil, myslel smrtelně vážně a hodlal svou hrozbu splnit. Navíc si Ěztak v duchu říkal:

Nemůžeme si dovolit se tady dlouho zdržovat. Ostatní zpozorní, vycítí, že nám jde o obchod, a pak se nám ho pokusí sebrat. To, co bychom se dozvěděli od toho Tifflora, se jistě dozvíme i na jeho mateřské planetě od jiných.

HORL Vil má na palubě dostatek arkonidských bomb, aby dokázala tento svět proměnit v oblak energie. Už nikdo další nedostane šanci vyslechnout a vyzpovídat Tifflora!

^ ^ ^

Gucky si uvědomil nebezpečí.

Přicházelo ze dvou stran.

Zprvė to byla rozsáhlá pátrací akce, a zadruhé Ěztakova hrozba. Proto to měl myšob těžké. Přemýšlel o svém dalším kroku.

Mohl navštívit palubu lodi HORL Vil a zneškodnit její náklad bomb. Ale mezitím se mohlo klidně stát, že Skokani Tifflora a jeho druhy zajmou a to by znamenalo, že by je musel vysvobodit z paluby některé z nepřátelských lodí, což by bylo bezesporu velmi těžké.

Proto se Gucky rozhodl, že se vrátí do jeskyně.

Jestliže bude moci dostatečně rychle zasáhnout do boje, třeba jistě věci změní. Přikrčil se, - a teleportoval.

^ > . ^

Reginald Bull byl úplně vyčerpaný, když se svou stíhačkou přistával v hangáru na palubě lodi STARDUST. Nejradši by se hned položil ve své kajutě na lůžko a dvacet hodin by se prospal.

Ale nejdříve ze všeho musel jít k Rhodanovi do velínu a podat mu hlášení. Nejdůležitější informací, kterou přinášel, bylo konstatování, že obě velké flotily, které pluly blízkým vesmírem, k sobě sice patřily, ale každá očividně sledovala jiný zájem.

Bull nepochyboval o tom, že se nyní jedna z flotil bude snažit najít své nepřátele.

„Až se to stane," předvídal Bull, „pak si budeme muset dát sakramentský pozor. Obávám se, že jenom se tréma loděma toho moc neuděláme!"

^ ^ ^

„Jsou tady," hlásil Mojžíš, „čtyřicet strojů!"

Tiff přikývl. Vrátili se do jeskyně a uzavřeli dělicí stěny. Hump je předběhl. Jeho pocity triumfu ustoupily hluboké depresi.

„Prozatím se nemáme čeho obávat," vysvětloval klidně Tiff. „Zůstanou ve svých člunech a budou pročesávat kraj. Pochopitelně že nás brzy najdou. Ale ani pak, až objeví náš úkryt, se ještě nemáme čeho obávat. Deflektorové štíty nás učiní neviditelnými. Energetické štíty nás ochrání před střelami z jakékoliv zbraně. A kromě toho mají Skokani zájem o to, aby nás zajali, a ne aby nás zabili."

Rozhlédl se.

„Ale bojím se," pokračoval, „že jim pak najednou dojde trpělivost a že nás začnou bombardovat zbraněmi, proti kterým nemají naše štíty šanci obstát."

Proto odtud musíme zmizet, čím rychleji, tím lépe. A čím déle budeme Skokany tahat za nos, tím dříve budeme v bezpečí."

Hump a Eberhardt přikývli. Děvčata třesla očima. Mojžíš

pořád ještě strnule stál, hlavu zakloněnou, jako by studoval strop jeskyně.

„Ale jak," zeptal se nakonec Eberhardt, „jak se odtud dostaneme, aniž by si toho všimli? Jestli má Mojžíš pravdu, jsou už přímo nad námi!"

Tiff se usmál.

„Vypadneme támhle tudy!" ukázal dozadu ke stěně jeskyně.

Eberhardt se nechápavě otočil. „Jak to chceš udělat? Támhle tudy..."

Tiff neodpověděl a otočil se k Mojžíšovi.

„Mojžíši, ke jsou?"

„Přesně nad místem, kde jste sestřelil ten člun, pane. Už neletí a drží se ve čtveřicích."

„V pořádku! Začni, Mojžíši!"

Robot se probudil ze strnulosti a s obratností, kterou by u tunu vázícího obra nikdo nečekal se otočil k zadní stěně a zvedl levou ruku.

Mojžíš měl čtyři paže: na každé straně dvě. Vrchní pár sloužil stejnému účelu jako u lidí. Spodní však nebyl ničím jiným než dvojicí zabudovaných děl - na jedné straně dezintegrátor, na druhé termopaprskomet.

Matný, zelený svazek energie vystřelil z paže a skála se tavila jako sníh a led.

„Uzavřít helmy!" přikázal Tiff, zatímco ostatní fascinovaně sledovali robotovu práci.

„V pořádku," usmál se Tiff, „viděli jste dost. V Guckyho zázilce máme ještě víc dezintegrátorů. Každý si jeden vezměte a pomozte Mojžíšovi při práci! Musíme si pospíšet!"

Zanedlouho se přidali k robotovi.

Chodba, vypalovaná do skály, se prodlužovala.

Tiff se téhle stavební činnosti nevěnoval. Zůstal u Guc-

kyho balíků a vyndával z nich předměty, podobající se ručním granátům.

Ve skutečnosti to opravdu byly ruční granáty, ovšem místo výbušniny ukrývaly vysoce výkonný gravitační generátor, jehož životnost sice představovala jen zlomek vteřiny, ale i za tak nepatrnou dobu kolem sebe vyvolal velmi silné gravitační pole, které svým explozivním vznikem představovalo velmi účinnou zbraň pro boj zblízka.

Tiff vycházel z předpokladu, že Skokani dříve nebo později jeskyni objeví a vniknou dovnitř. Jistě pak objeví i únikovou chodbu a pustí se za nimi. Proto musely být jeskyně i ústí chodby zničeny.

V podstatě to bylo prosté. Tyto malé granáty měly časový spínač, stačilo jej nastavit a granáty pak rozmístit do prasklin a na výčnělky skály.

Ovšem byl tu jeden problém - Gucky se pořád ještě nevrátil. Tiff ho nemínil vystavit riziku, že teleportuje doprostřed explodující jeskyně, proto si předsevzal, že ještě aspoň půl hodiny počká.

Ostatní mezitím hloubili dál podzemní chodbu. Už byla čtyři sta metrů dlouhá...

^ ^ ^

Enaret už popáté ohlásil, co viděl.

„Jo, tam dole narazil Pscholgurův člun. Vidíte? A támhle zastřelili Willagara. Ne, z Horigona nic nezůstalo.“

Čtyřiadvaceti pátracím člunům velel Skokan jménem Wernal. Enaret ho považoval za hlupáka, ale svůj názor si raději nechával pro sebe.

I nyní se na Wernala zlobil - hledali přece živé, a ne mrtvé!

Ale velení měl Wemal, a byl to Wemal, kdo teď mánil čas. Mánil jej tak dlouho, až měl Enaret dojem, že našel, co hledal.

Na obrazovce se najednou zjevila kolmá skalní stěna. V trychtýřovité proláclině zel vstupní otvor do jeskyně. Ale pár metrů za ním zaměřovač zachytil kompaktní stěnu.

Stěnu!

Enaret horečně přemýšlel. Jak je možné, aby jeskyně náhle končila kolmou stěnou?

To není možné!

Stěna musí být umělá!

Enaret se spojil s Wemalem a rozmrzelý velitel vydal rozkaz: „Támhle! Tím směrem! Přistaneme před tou jeskyní v půlkruhu. Odstup padesát metrů!”

^ ^ ^

Tiff slyšel Mojžíšovo hlášení v helmové vysílačce. „Přicházejí, pane! Přistávají před jeskyní!”

Tiff krátce odpověděl: „Rozumím! Pokračujte v ražení chodby!”

Takže už jej našli, pomyslel si zamračeně. Z té půlhodiny, kterou si předsevzal, zůstávalo ještě patnáct minut. Pokud se Gucky do té doby nevrátí...

Tiff pečlivě zkontroloval svůj transportní oblek, pak popadl těžký termozářič a položil jej tak, aby zamířil proti dělicím stěnám. Na tak krátkou vzdálenost to bylo dělo.

Jen ať si zkusí přijít...

^ ^ ^

Wernal najednou spěchal.

„Z každé lodi vystoupí jeden muž. Enarete, ty je povedeš k jeskyni. Pokus se proniknout dovnitř, ale nezapomínej, že je chceme dostat živé!"

Enaret počkal na svou novou jednotku a pak jí oznámil: „Bezespory užívají deflektory, možná i antigrahy, takže jsou neviditelní, létají a navíc jsou po zuby ozbrojeni. Ocitli se v tak nebezpečné situaci, že nebudou brát na nikoho ohledy. Zařídte se podle toho a nesnažte se hrát si na hrdiny!"

Potom vyrazili směrem k jeskyni

^ ^ ^

Tiff cítil, jak zápasí s vnější stěnou jeskyně.

Když našli vstup, země se zatřásla. Tiff si představoval, jak asi budou pokračovat.

Možná budou potřebovat ještě hodně času.

Kde ale ksakru trčel Gucky?

^ x ^

Ta spousta dělicích stěn Enareta znervózňovala. Pořád ještě nevěděl, jakému účelu slouží.

Wernal naléhal z bezpečí paluby své lodě: „Pokračujte, pokračujte!!"

Vstupy dělicími stěnami byly vytvářeny dokonale vyhlazenými kvádry, které se daly takřka beze spár zasunout do otvorů ve skále. Stačilo tedy takový kvádr najít, strčit do něj, aby na druhé straně spadl na zem, a pak uskočit od otvoru, kdyby za ním číhal protivník se zbraní v ruce.

Tahle technika postupu se osvědčila. Míjeli stěnu **za** stěnou a pak jeden z mužů ohlásil:

„Další stěna, ale vstup je volný a za ním se svítí!“

Enaret tušil past. Nebo že by jeskyně měla další vchod? Protlačil se kupředu a opatrně nahlédl zejícím otvorem ve skále do útrob jeskyně.

Spatřil rozlehlý, slabě osvětlený prostor, ozařovaný jedinou lampičkou. Její světlo bylo tak slabé, že dezintegrátorovou štolu neosvětlovalo, takže ji Enaret nespatriil.

„Jdeme!“ rozkázal.

^ ^ ^

Tiff ucítil duté žuchnutí, když vypadl poslední kvádr z předposlední dělicí stěny.

Zbraň si přitáhl ještě blíž k tělu, aby i její hlaveň byla schovaná pod deflektorovým polem.

V otvoru spatřil Enaretovu hlavu.

Ještě čtyři minuty do konce půlhodiny! Ruční granáty byly nastaveny tak, aby explodovaly deset minut po uplynutí téhle lhůty. Pokud se Gucky nevrátí včas...

Skokani už byli tady! ;?;

Přeskakovali otvorem dovnitř do jeskyně a schovávali se po rozích.

Pozvedl zbraň a vypálil proti stěně slabou salvu. Výsledek byl překvapující: Tiff najednou viděl spoustu utíkajících stínů. Všechny se vracely zpátky k dělicí stěně a snažily se uprchnout z jeskyně.

Zasmál se a vyslal proti skále další salvu.

Skokani prchali hlava nehlava.

Tiff vypálil proti dělicí stěně, pak proti další. Nakonec taval i tu třetí.

Vtom ve sluchátkách uslyšel známý hlas, který říkal: „Výborně, synku, děláš to dobře!”

Obrátil se a spatřil Guckyho. Oddechl si a vypnul deflektorové pole. Ve stejném okamžiku ho uviděl i Gucky.

„Vím všechno,” řekl myšob. „Vím přesně, co nosíte v hlavě. Rychle odtud vypadněte! Já udržím vaši pozici.”

„**Za** deset minut explodují nálože!” hlesl Tiff.

Gucky přikývl, odhopsal ke stěně a posadil se za paprskomet. „Tak už zmizte!” sykl.

Tiff se otočil a utíkal po chodbě. Byla dostatečně prostorná, ani nemusel sklánět hlavu.

^ x ^

Minutu před explozí dal Tiff zastavit stavební práce.

Pět vteřin před výbuchem se u skupinky zjevil Gucky.

Dvě vteřiny po výbuchu přelétla přes postavy, ležící na podlaze chodby, obrovitá pěst a zaduněla dopadem o skálu.

Pak bylo po všem.

„Všecko v pořádku,” oznamoval Gucky. „Žádný Skokan v jeskyni nezůstal. A teď už stejně nic nenajdou.”

Pak v krátkosti oznámil, co zaslechl ve velínu Eztatova křižníku a nakonec dodal: „Ten stařec nebude váhat ani vteřinu a spálí celou planetu. Jakmile se dozví o další porážce, okamžitě přikáže definitivní řešení. Nesmíte ztratit ani vteřinu. Musíme proniknout na paluby lodí HORL Vil a **ETZXXI!**”

Tiff pozorně naslouchal.

„Proč na ETZ XXI, pane?”

Gucky zapištěl: „Zatknout Eztatka přece, pokud včas nezneškodníme bomby na HORLU! Navrhuji rychle vylézt na povrch planety a vydat se na cestu!”

Vynořili se půldruhého kilometru severně od jeskyně na severním svahu hor.

Gucky se ještě předtím přesvědčil, že tam na ně nečíhá žádné nebezpečí. Potom se ještě na okamžik vrátil do blízkosti odražených Skokanů. Ti nevěřili verzi, že by šlo o zoufalou sebevraždu uprchlíků, ale jeden z nich, jmenoval se Wernal, vydal rozkaz hledat zbytky těl cizinců.

„To vás čeká hodně práce!“ zašeptal Gucky. „Než to všechno odklidíte, snad stihneme všechno, co chceme.“

Mojžíše a děvčata nechali ve štole. Mojžíš dostal rozkaz, aby zatím rozšířil výstup štoly a upravil jako provizorní základnu.

Potom Gucky s kadety vyrazili. Gucky vždy kousek teleportoval a počkal, až k němu kadeti přiletí. Tímto způsobem se dostali až k lodím Skokanů, které stály ve sněhu ve vzdálenosti dvaceti kilometrů.

Tři kadeti čekali v bezpečné vzdálenosti, ale Gucky ihned teleportoval na palubu ETZ XXI. Nijak se neostýchal, hned zatkl šéfa hangárů a donutil ho, aby mu vydal jeden průzkumný člun. S tím potom odletěl ke kadetům.

„Jeden z vás,“ přikázal Gucky, „půjde se mnou. Druzí dva poletí k HORLU Vil. Arkonidské bomby leží ve skladu číslo sedmdesát osm. Musíte to dokázat. A hlavně na to máte jen deset minut. Šéf hangáru je sice omámen, a taky jsem ho od táhl na místo, kde ho nikdo nenajde, ale brzy se probere a jistě půjde rovnou za Etztakem, aby se mu pochlubil, co provedl. Do té doby už musíte být na palubě HORLU Vil.“

Není to žádný lehký úkol. Ale vy přece víte, oč tady jde. Rozhodněte se, kdo z vás půjde se mnou a kdo poletí na HORL Vil!“

Tiff rozhodl, že na HORL Vil poletí on a Hump. Hifiel měl totiž ještě dostat šanci.

^ A ^

Etztakův hněv byl nepopsatelný.

Stařec stál uprostřed místnosti a zuřil. Jeho mocný hlas zaplňoval celou místnost.

Před hodinou se mu ohlásil muž jménem Frelfak a sděloval, že na palubě lodi potkal jakousi kožešinovou bytost, která se vyptávala na polohu velínu. Frelfak sděloval, že muselo jít o telepata.

Etztak ho vztekle vyhodil a řekl, že hochštaplery na lodi nestrpí. Považoval Frelfaka za lháře, protože v Galaxii sice žily podobné inteligentní bytosti, ale ještě nikdy se nesetkal s tím, že by to byli telepati a teleporteři zároveň.

Ovšem za další půlhodinu se ohlásil kapitán Holloran a ve svém hlášení popsal naprosto stejnou bytost.

Etztak zaváhal. Začal pochybovat o správnosti svého původního názoru.

Pak se ohlásil Wernal, aby sdělil totální neúspěch své akce, a jen chvíli po něm sděloval šéf hangáru přepadení chlupatou bytostí, která mu navíc ukradla jeden člun.

Etztak toho měl dost.

Zuřil, řval, vztekal se. Vydával rozkazy a hned je zase rušil.

„Poplach pro HORL Vil! Pravděpodobně má na palubě vetřelce! HORL Vil! Potřebujeme vaše bomby!”

^ ^ ^

Tiff a Hump neměli díky Guckyho zevrubnému popisu paluby lodi při hledání skladu s bombami vůbec žádné problémy. Navíc tu byla ještě Tiffova vlastní zkušenost ze zajetí, kdy několikrát navštívil palubu ORLY XI.

Cestou narazili jenom na jednoho Skokana. Hump ho rázně omráčil ranou rukojetí paprskometu a pak nešťastníka zavřeli do nejbližší komory.

Bez dalších potíží se dostali až na pátou palubu. Podle Guckyho musel vchod do skladu ležet jen nějakých padesát metrů od vyústění antigravu. Chvíli naslouchali a pak zaslechli vzdálené tiché hlasy.

„Jdeme!”

Se zbraněmi v rukou vyšli na chodbu.

Dvakrát, třikrát zabočili.

A pak narazili na celou skupinu Skokanů.

„Doleva!” zaskřípal zuby Tiff.

Utekli do nejbližší místnosti. Právě včas, Skokani si jich naštěstí podle všeho vůbec nevšimli.

Tiff měl před sebou Humpova široká záda. „Tomu říkám záchrana na poslední chvíli...”

Hump sebou trhl, jako by ho něco překvapilo. Tiff ukročil a podíval se mu přes rameno.

Tři metry před Humpem stál obrovitý Skokan a mířil na něj. Ale byl sám.

Tiff se rozhlédl. Místnost byla až ke stropu plná regálů se spoustou nejrůznějšího zboží. Stačilo natáhnout ruku, aby se dotkl toho nejbližšího.

„Co chceš?” zeptal se Hump.

Skokan se zachechtal. „Vědět kdo jste a co tady pohledáváte!”

Hump přemýšlel, nač se má zeptat dál. Tiff mezitím pomalu natahoval ruku k regálu.

„No, řekl bych...," začal váhavě Hump.

Tiff v té chvíli strčil do regálu, který se hned nato rozko-
míhal a tučt přemetů se řítilo k zemi.

To pochopitelně odlákalo Skokanovu pozornost. Na oka-
mžik pohlédl stranou, ale to neměl dělat, protože v té chvíli
ukročil Tiff doprava, zamířil a stiskl spoušť.

Skokan se zhroutil.

„Pryč odtud!" zvolal Tiff a opatrně otevřel dveře. Chodba
byla prázdná.

Běželi dál.

Ještě jednou zahrnout, a ještě...

A pak se ocitli před velkými dveřmi, na kterých stálo na-
psáno číslo 78.

^ ^ ->

Sklad byl menší, než si Tiff představoval. Bomby měly
metr a půl na délku a spočívaly v držácích z plastiku.

Tiff za sebou zavřel a sledoval Humpa, jak opatrně sun-
dává jednu z bomb a bere ji do náruče. Když se otočil, za-
šklebil se a řekl: „Dobrej metrák, řekl bych. Ale dá se to
unést."

Tiff přikývl.

„Ted' už je řada na Guckym."

^ ^ <\$.

Gucky pomohl kadetu Eberhardtovi ve skoku na palubu
ETZ XXI. Transponoval ho stejným způsobem jako před
několika dny balíky se zásobami - pomocí teleportace.
Eberhardt přistál v hangáru pátracích člunů. Hned se scho-
val do prázdného výklenku. Gucky na něj mrkl a ztratil se.

Eberhardta s sebou vzal pro všechny případy jako zálohu.

Teleportoval rovnou k velínu.

Přistál ve vedlejší místnosti a ze shluku myšlenek okamžitě vylovil ty Eetzakovy.

^ x ^

Stařec cítil, že se ho zmocňuje nějaká cizí síla. Překvapením zmlkl a chvíli se to pokoušel definovat, zjistit, co s ním vlastně je.

Chtělo se mu křičet - a také to udělal. Ale když vykřikl, už nebyl ve velínu. Najednou se ocitl ve vedlejší místnosti.

I když nevěděl, jak se tam dostal.

Ve velínu po něm žádná shánka nebyla. Všichni měli dost své práce a každý byl rád, že na ně aspoň chvíli nikdo neřve.

Eetzak ztichl, když spatřil Guckyho. Chlupatá potvůrka seděla na podlaze a mířila na něj paprskometem.

Za posledních padesát let nikdo neviděl Eetzaka takhle vyjeveného.

„Pojď ke mně!“ prikazovala bytost starci. „Musím s tebou mluvit!“

Nedostatek povinné úcty vrátil Eetzakovi vědomí. Chtěl vybuchnout, ale cizinec mu nedopřál čas. Vysvětlil mu proč.

„Všechno, co od téhle chvíle uděláš,“ říkal Gucky, „musí proběhnout velice rychle. Dva mí lidé jsou na palubě HORL Vil a nemohou ji opustit, protože jsi tam vyhlásil poplach. Teď se postaráš, aby se jim při opouštění lodi nic nestalo.“

Eetzak se zachechtal.

„Co když to neudělám?“

„Pak nechám všechny tvoje lodě včetně celé planety vybuchnout.“

Etztak zvažněl. „Jak?“

Gucky tiše hvízdal. „Stejným způsobem, jakým jsi chtěl planetu zničit ty - pomocí tvých bomb!“

Etztak pokrčil rameny. „Pak zahyneš taky!“

„Ano,“ odpověděl Gucky. „Ale bude mi to stát za to.“

Stařec přemýšlel.

„No dobrá,“ řekl nakonec. „Odvolám poplach na palubě HORL Vil.“

„To ne,“ odporoval Gucky. „Každý by se divil, co se to najednou zase děje. Ty vyhlásíš vyšší stupeň bojové pohotovosti. Všichni muži na svá místa! Rozuměls? Aby nikdo z nich neměl čas honit se za mými muži!“

Etztak se ošil a pokrčil rameny. Potom se obrátil, že se vrátí do velínu.

„Ne odtamtud,“ zastavil ho myšob. „Oznam jim to z téhle místnosti!“

Etztak sice zavrčel nějakou skokanskou nadávkou, ale pak vykročil k telekomu a aktivoval spojení. Myšob mu mezitím jednoznačně naznačoval hlavní zbraně, že bude stačit jediné chybné slovo a střílí.

^ ^ ^

. ' - . f ' .

Chvíli slyšeli z chodby dusot, pak se ozval Guckyho telepatický signál, že mají volno.

Tiff otevřel vchod a Hump vyšel ven s bombou v náručí. Tiff zavřel a pomohl ji Humpovi nést. Vstoupili do antigravu a snášeli se dolů do druhého patra. Cestou je nikdo nezastavoval, protože ani nikoho nepotkali.

Ve druhém patře vstoupili na liduprázdnou chodbu a ušli pár kroků. Zastavili přede dveřmi, na kterých stálo: „Laboratoř analýz cizích poživatin.“

„Sem!“

Lod' byla obchodním korábem, takže když byl vyhlášen bojový poplach, museli všichni opustit svá obvyklá pracoviště a postarat se hlavně o obsazení střílen. Proto Tiff předpokládal, že v obyčejné laboratoři nikdo nezůstal.

A také to tak bylo.

Laboratoř byla velká, plná různých přístrojů. Hump umístil bombu mezi ně. Na první pohled se ani příliš nelišila od ostatního zařízení.

„Roznětku nastavit na dvacet minut!“ přikázal Tiff.

Hump přikývl a za okamžik dodal: „Hotovo!“

Spěchali do antigravu a sjeli až dolů do hangáru. Potom už bylo jen rutinní záležitostí vyřídít dva strážné, nasednout do jednoho z člunů a opustit loď.

Tiff potom nastavil vysílačku v helmě na maximální dosah.

„Všechno v pořádku, pane!“ hlásil podle dohody. „X minus dvanáct minut.“

_ ^ Á _ ^

Gucky spokojeně hvízdal, když hlášení dostal.

„Je to v pořádku!“ kývl na Ezztaka. „Mí muži jsou volní. A teď ti něco řeknu!“

Ezztak zpozorněl.

„Moji muži schovali kamsi na palubu HORLU Vil bombu a nařídili ji na dvacet minut. Z těchto dvaceti minut už uplynulo devět. ETZ XXI a ORLE XI tedy zůstává jedenáct minut na to, aby tyto končiny opustily. Stejný čas zbývá posádce HORLU Vil, aby nasedla na čluny a uprchlá ze své lodi do bezpečí.“

Víc toho Gucky neřekl. Zmizel Ezztakovi z očí.

Teleportoval do hangáru, nasedl s Eberhardtem do člunu a řekl: „Zpátky k Mojžíšově jeskyni!”

^ JL ^

Let trval jenom několik minut. Gucky využil krátké chvíle volna k tomu, aby kadetům vysvětlil, co se stalo a co očekává.

„Jsou tři možnosti," začal. „Ta první, že posádka HORLU Vil vaši bombu najde. Ale na lodi s pěti tisíci místnostmi je to takřka stoprocentně vyloučeno.

Druhou možností je, že mi Etztak neuvěřil a zůstane u planety. Pak ovšem všichni na palubách všech tří lodí Skokanů zahynou, protože jsou příliš blízko u sebe.

Třetí možností je, že Etztak a ostatní sice odletí, ale stejně vyšlou pátrací čluny, aby nás vyhledaly a zneškodnily. Pak nás čeká další boj.

Každopádně bychom se neměli zbytečně dlouho zdržovat v Mojžíšově jeskyni. Musíme dál. Až se Etztak probere z šoku, znovu nás začne hledat. Máme teď dva čluny. Do každého se v případě nouze vejdou tři osoby. To by mělo stačit, když se já budu pohybovat jako teleporter.

Takže teď si vzájemně držíme palce, aby hlavně nenašli tu bombu!”

^ X ^

Naložili děvčata a Mojžíše. Dívky byly zvědavé, ale Cucky se postaral, aby se nejdříve ze všeho vzdálili do bezpečné zóny, kam už nemohl vliv exploze zasáhnout. Dohodl se s posádkami, kam poletí, a sám tam teleportoval. Cestou se však postaral, aby vyřídil další důležité věci.

Posádky člunů mezitím zaznamenaly zběsilý pohyb dvou velkých lodí a spousty malých člunů. Plán se tedy vydařil... Bombu nikdo nenašel.

Když došlo k explozi, všichni se obávali, aby neexplodoval i zbytek bomb ve skladu, ale to se nestalo. Byly zajištěny.

^ ^ ^

Gucky se mezitím prostřednictvím telepata Johna Marshalla spojil s Rhodanem a ohlásil mu, co všechno se stalo.

„Během speciálního nasazení Gucky zjistil další důležité informace, pane," oznamoval Marshall Rhodanovi. „Odečetl je z vědomí patriarchy Eztaka. Zaprvé - všechno, co Skokani zatím na Zemi prováděli, vycházelo z jediné lodi - z lodi ORLA XI, která zajala Tifflora a K-9. Teprve když si kapitán lodi už nevěděl rady, přivolal pomoc."

Zadruhé - kapitán ORLY XI umístil na Zemi své agenty. Jsou to speciální roboti..."

Marshall udělal významnou pauzu.

„Tak proto!" zamumlal Rhodan. „Proto mí telepati ani jednoho neobjevili..."

Marshall pokračoval: „Roboti jsou podobní lidem a mohou být rozpoznáni jenom pomocí slabého záření jejich fúzních agregátů..."

„Dobrá! Výborně!" zaradoval se Rhodan.

„Dále: Skokani pořád ještě nevědí, co si o Zemi a její civilizaci mají vlastně myslet. Informace jejich robotů a zkušenosti, které s námi v kosmu udělali, si protirečí..."

„To se nedivím," zasmál se Rhodan.

„Proto se mezi nimi rozšířil názor, že musejí Zemi pořádně prozkoumat. Pokud se ukáže jako primitivní. Skokani si z

ní udělají obchodní kolonii. Pokud však podle jejich názoru bude na stejné úrovni vývoje, bude muset být potrestána, protože narušila jejich obchodní monopol."

Rhodan se znovu zasmál.

„To tedy budou mít sakramentsky těžké!" řekl.

Pak dal informovat Guckyho:

„STARDUST teď opustí sektor Bety Albireo. Zůstanou tu TERRA a SOLARSYSTEM. STARDUST musí být vybavena novými zbraněmi, aby mohla zdejší situaci zvládnout i bez dalších posil. Bude pryč nejvýš čtyři týdny. TERRA a SOLARSYSTEM mají za úkol zdržovat protivníka v soustavě Bety Albireo a podporovat naše lidi na ledové planetě. Gucky a kadeti ať se snaží dál sbírat informace o Skokanech a ať jsou přítom opatrní! Nesmějí jim padnout do rukou!"

Marshall vše doslova odeslal Guckymu.

„Konec!" dodal Rhodan.

^ ^ ^

Gucky a Tiffior s ostatními se zařídili v novém úkrytu. Našli jej v údolí, které mělo jen sto metrů do šířky a bylo obklopeno kopci. V jednom z nich zel velký otvor. Další jeskyně.

Myšob mezitím zaznamenal kdesi v blízkosti podivné, slabé myšlenkové signály, a snažil se najít jejich původ. Tvrdil, že jsou tak slabé, jako by je vyzařoval někdo spící, nebo v bezvědomí.

Ale nikoho nenašel.

Hump měl nové potíže. S nevolí sledoval, jak se Mildred Orsonsová neostýchá a projevuje Tiffovi veřejně náklonnost. A co bylo horší: i Felicita Tiffa zbožňovala.

Obr Hump si proto Tiffa neustále dobíral, až mu Eberhardt. jednoho dne řekl: „Já bych byl na tvém místě pěkně zticha. Kdybych byl takovej hlupák jako ty, Humpe, držel bych aspoň dva dny zobák.“

Gucky tyhle drobné hádky sledoval pobaveně. Ať se mláď vydovádí, říkal si, ať si užijí pár dní zaslouženého klidu a soukromých starostí. Příliš brzy může přijít okamžik, kdy Ezztak znovu udeří.